

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

Termésünk és az adóprás.

Pécs, 1901. július 30.

Szombati számunkban közöltük a földművelésügyi miniszter hivatalos jelentését az idei terméseredményekről, a melyek bizony nagyon szomorú képet mutatnak. Tudvalevő dolog ugyanis, hogy már a tavalyi termés is csak igen közepes volt, az idei pedig még ennek is nagyon mögötte maradt, tehát már nem is közepes, hanem határozottan gyöngének, sok helyütt pedig éppenséggel rossznak mondható.

A földművelésügyi miniszter hivatalosan konstatálja, hogy az ország buza-termése az idén körülbelül három millió métermázsával kisebb a tavalyinál. A rozs-termés ugyan valamivel jobb a múlt évi szintén elég gyöngé középtermésnél, de árpából már egy millió métermázsával termett kevesebb a tavalyinál, a zabnál pedig hétszáz ezer métermázsával csökkenés mutatkozik a tavalyi terméshez képest. Pénzértékben fejezve ki ezt a szomorú eredményt, a termények csökkenése folytán az idén mezőgazdaságunkat körülbelül nyolcvan millió korona veszteség éri.

Persze ez a veszteség a termés értékesítéséről még növekedni fog, még pedig kettős okból. Először azért, mert az idei termés nemcsak mennyiségileg csekélyebb a tavalyinál, de minőség tekintetében is mögötte maradt ennek. Piros, acélos buza csak kevés helyen termett s ez a gyengébb minőséggel szemben elenyészen csekély. A rozs nagyobb része hőtűt és barnás színű; az árpánál sok az apadt, szorult szemű és viszonylag kevés a jó minőségű, fehér színű árpa; a zabnál sem felelnek meg az aratási és cséplési eredmények a várakozásnak még minőség tekintetében sem.

Ezek a minőségbeli fogyatkozások természetesen hátrányosan fogják befolyásolni terményeink áralakulását; ámbar a dolog természete azt hozná magával, hogy azt az árcsökkenő hatást, a mely a minőség fogyatékos voltából előáll, ellensúlyozza a kínálatban bekövetkező csökkenés, mert a mikor oly tetemes mennyiséggel kevesebb termett, akkor a gabonaneműek utáni keresletnek is élénkebbnek kell lennie, hogy a meg nem csappant fogyasztás szükségleteit fűdözhesse; ez pedig mindig ennélfogva szokott hatni a keresett cikk ára.

Ez azonban csak elméletileg áll, mert a börze urai gondoskodnak róla, hogy az árak alacsony fokon maradjanak akkor, a mikor az új termés először megjelen a piacon és a kínálat csökkenése csak akkor éreztesse áremelő hatását, mikor az egész termésmennyiség már a spekuláció kezére jutott. A rossz termés hátrányait tehát igenis megérzik majd a fogyasztók, mert a mikor a gabona hozzájuk jut, már kifejezést nyer annak árában a kínálat csökkenése, de a fogyasztók által fizetett ártöbbletből mi sem jut kárpótlásul a termelőknek a termésbeli csökkenésért, hanem az egész a közvetítő kereskedőnél marad.

Persze azt lehetne erre mondani, hogy legyen a termelő gazda élelmes és mikor látja, hogy a termelt mennyiségekben általában olyan nagy hiányok vannak, tehát az áremelkedésnek okvetlenül be kell következnie, mert a fogyasztás igényei okvetlenül kielégítendőek: akkor ne pocsékolja el termését s ne adja oda az első vevőnek azon a áron, a melyet az ígérni — a mesterségesen előkészített börzei árfolyamok alapján — jónak lát. Hisz az egész gabonatermésnek csak igen csekély része kerül tényleg a börzére, nincs tehát annak semmi rációja, hogy a börzén kötött effektív kötések szabályozzák a sokkal nagyobb mennyiségű börzén kívüli gabona árát.

Csak hogy aki ismeri a magyar gazda nyomasztó helyzetét — s a gabonaüzérek nagyon jól ismerik — az tudja, hogy a mi termelőnk nincsen abban a helyzetben, hogy kivárhassa termésének még oly bizonytalan előrejelzett áremelkedését. Még jobb módú gazdáink is csak egy télen át elhetnek a megelőző évi termésből; tavasz óta az aratásig már az új termés számlájára élőködnek, rájuk nézve tehát ennek értékesítése sürgős dolog.

De még sürgösebbé teszi ezt évről-évre a gondos pénzügyminiszter, a ki el nem mulasztará az első próbacséplések hírére kiadni rendeletét az adók szigorú behajtására. Lukács minisztert kollégájának, Darányi miniszternek az a szomorú jelentése, hogy a főbb gabonaneműekben körülbelül öt millió métermázsára tehető fogyatékok mutatkozik, úgy látszik, egy cseppet sem indította meg; ő csak azt látja

ebből a jelentésből, hogy azért mégis termelt 35 millió métermázsával búzánk, 11—12 millió mm. rozsunk, 10 millió mm. árpánk és 9—10 millió mm. zabunk. Arra nem is gondol, hogy ez még legnagyobb részt asztagokban, csépeletlenül, részben még lábon áll; arra pedig még kevésbé van gondolja, hogy a gazdának nemcsak a cséplésre, de az értékesítésre is kellene egy kis időt engedni.

Nyomban a terméseredményekről megjelent hivatalos jelentés után kiadta a gondos pénzügyminiszter szokásos rendeletét a pénzügyigazgatóságokhoz, hogy az adóbehajtást kellő szigorral fogatosítsák, mert az aratásnak vége van, a gazdaember nemsokára értékesíti a termését s így a kereskedő és iparos is pénzhez jut.

Hát nem várhatná be az igen tisztelt pénzügyminiszter ur azt az időt, mikor a termés értékesítése nem képezendi többé a jövő zenéjét s az a pénzforgalom, a mely őt az adóprás megszorítására már most buzdítja, majd tényleg éreztetni fogja termékenyítő hatását?

Ha a pénzügyminiszternek annyira a szívének fekszik, hogy az adóbehajtás tapintatosan történjék, nyugodtan rábizhatná a pénzügyigazgatóságokra annak külön sarkaló rendeletek nélkül való fogatosítását; a mikor tehát még külön is szükségesnek tartja rendeletileg figyelmeztetni, hogy vége az aratásnak, tehát fogatosítsák kellő szigorral az adóbehajtást, akkor célja nem lehet más, mint a gazdának még cséplés közben való megrohanása, a mi elől ez csak úgy térhet ki, ha elpocsékolja termését úgy, a hogy kéri.

Tudják ezt nagyon jól az üzérek, s ez az évről-évre bekövetkező pénzügyminiszteri rendelet már számításba van véve, mikor az aratás utánra a gabonaárak súlyos irányzata a börzén előre meg lesz csinálva. Másutt persze az állam közraktárakat állít a gazdák termése számára, a hol arra kellő előlegeket kapnak; nálunk elegendőnek tartja a pénzügyminiszter, ha sürgősen megnyitja az árverési csarnokokat az elköttyavetyélendő termés számára.

Jelige:

„Magyar nóta, magyar táncz
Sziveinket összekötő rózsaláncz.”

IV. DALESTÉLY

a Pannonia kertben.

Nyári közegészség.

Pécs, 1901. július 30.

Ilyenkor, a »hőfakasztó« kánikulában, mely már hivatalosan is a nyakunkon van, és a maga ernyesztő hőségével az izzadásig győtri az embereket, az óriási hőségen kívül még az epidémiák is veszélyeztetik az emberek testi épségét.

Valami rejtett igazság van a költőknek — ama a nyárra stereotipikusan alkalmazott epitheton ornansz-szában, melylyel kitartó konzekvenciával a nyarat »mindent érlelő«-nek nevezik el s ebben a nyári idénynek a természet fölötti szuverén hatalmát kifejezni akaró jelzőben van az igazságon kívül valami megsomoritó is s ez az a tény, hogy a nyár sokkal hamarabb megérleli valamelyik epidémiá bacilusait, mint az ősz vagy a tél, s az ezekben az idényekben támadó megbetegedések, melyek elég gyakran járványossá fajulnak, inkább a zordabb időjárásban, mint hevenyferdőzött voltokban lelik keletkezésük okát.

A nyárnak azonban, éppen mindent érlelő volta a legalkalmasabb arra, hogy alaposan megrendítse valamely város vagy község közegészségét sőt csekélyebb felügyelet mellett bizony eléggé alkalmas arra is, hogy egész vármegyéket, veszélyeztessen az általa »megérlelt« bacilusok életképessé tételével.

Nincs az a vidék, hol évente ne rettegének a nyár legáltalánosabb epidémiájától a kolerától, mely szinte idényszerűen minden év nyarán fölűti fejét s hálások lehetünk, ha hosszas és erős küzdelem után sikerül ettől az epidémiától kevés emberáldozattal megmenekülnünk.

A különböző gyümölcsök mértéktelen élvezete, az éretlen uborkák szezonja s a nép gyermekeinek, minden felemük dacára is elég nagy könnyelműsége okozza az első megbetegedéseket, a többiekre aztán már gondoskodik a nyár hősege, csak nehezen ellensúlyozható tisztátalansága — melyet főleg a könnyelműen eldobott ételhulladékok gyors erjedése okoz.

A kolera — melynek felléptéről nálunk, sőt a közeli vidékeken szerencsére az idén még szó sincs — ama betegségek közé tartozik azonban, melynek fertőző bacilusait az orvosi tudomány már kellőleg ismeri, az eme epidémia

elleni védekezés módszere már annyira átment a köztudatba, hogy a kolera a nyár ama veszélyei közé tartozik, mely ellen könnyebben védekezünk, mint eme idény egyéb fenyegető veszélyei ellen.

Egyetlen módunk az ilyen ismeretlen ellenség elleni eredményes küzdelemre a köztisztaság, melynek ellenőrzése épp oly fontos feladata a hatóságnak, amint saját jól megfontolt kötelessége a polgároknak arra felügyelni.

Az idei, országsterzte szinte abnormalis hőségre tekintettel, mely kellemetlen s kínzó voltán kívül alaposan veszélyezteti a közegészségügyet is, a m. kir. belügyminiszter valamennyi törvényhatósághoz egy körrendeletet intézett, melyben a törvényhatóságokat a köztisztaság szigorú ellenőrzésére hívja fel s kötelességüké teszi mindannak eltiltását, ami köztisztasági szempontból a közegészségre veszélyes.

Ezek között a dolgok között említi fel a rendelet, az *összeresek* boltjait, raktárait is, melyek a maguk portékájával szintén nem nyújtanak nagy garanciát a köztisztaságnak.

S el kell ismernünk, hogy legújabb keletű rendeletének eme részével „mond valamit“ a belügyminiszter, különösen ha tekintetbe vesszük, hogy mennyi mindentéle portéka van egy ilyen ószeres boltjában összehalmozva.

A megvételnél az egyes házalók nem kérdezik, hogy kié volt a ruha, nem kérnek orvosi bizonyítványt az eladótól, sőt bizony gyakran tudva is, halott ember ruháját vásárolják meg. Csak ennyit a ruhákról. Hát hol van még a többi holmi: ágyfa, képrámák, függönyök, paplanok, ágyterítők, párnák, kalapok, cipők stb. S ezek a köztisztaság szempontjából oly nehezen, vagy jobban mondva egyáltalán nem ellenőrizhető történetek ott halmozódnak aztán össze az ószeres boltjában s élnek az ott erjedő életet, melynek fertőző még a lehelete is, míg meg nem jön a maguk bizonyos s az ilyen helyekről »öltözködő« publikumuk, melynek tagjai itt élnek közöttünk s elvegyülnek a városok társadalmának minden rétegében.

Nos és miután mindezt ily szép rendben elmondta rendeletének indoklására a belügyminiszter ur, azt hisszük, hogy nem cse

lekszünk helytelenül, ha ezt a rendeletet, melynek betartása elvégre a mi hatóságunkra nézve is kötelező erejűvé lesz, lokálissá tesszük.

Kétségtelenül igaz s alapos megszívlelésre méltó mindaz, a mit ez a rendelet mond, de egyről nem szól ez a rendelet s ezt elmondjuk mi. A kérdés az, hogy vajjon a fenti szempontokból tekintve összegegyeztethető-e a köztisztaság fogalmával az, hogy egy ilyen »erjedő életet élő« holmikkal telített üzlet valamely város központjában foglaljon helyet? A válasz csak egy lehet: nem! Nem pedig azért, mert annak az ott halomra rakott avult holminak bent az üzletben épp úgy meg van a fertőző hatalma, mint azok testén, a kik megveszik s azt, a mit kint az emberekkel való érintkezés tesz, odabent, jobban mondva onnan belülről megteszi a légáramlat is. Ennek jelétül nem is találunk oly modern várost, mely az ilyen ószeres üzleteknek a város közepén való nyitását megengedné.

Eme tény nyomában aztán két új kérdés támad: vagy nem modern város Pécs, vagy pedig a Liceum-templommal szemben levő rész nincs a város közepén?

Ez különben felfogás dolga, tény azonban az, hogy Pécsen a város közepén van egy ilyen ószeres üzlet.

Nem célunk s nem is lehet, az ellen emelni óvást, hogy valaki ne az ószerkereskedéssel keresse kenyerét, mert elvégre ez is ma már oly kereskedés, mint a többi. De a felsorolt okoknál fogva tán mégis jó lenne arról gondoskodni, hogy ez a bolt ne éktelenkedjék a maga rongyaival a belváros közepén, hol elég nagy a forgalom a fertőzés lehetőségére, hanem hurcolkodjék kijebb.

Az ő vevő közönsége megtalálja azt a boltot máshol is s elvégre a közegészség mindenesetre az első!

— Az előfizetési díjakkal hátralékban levő t. előfizetőinket hátralékaik mielőbbi szives beküldésére kéri a kiadóhivatal.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Ara van a boldogságnak.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Irtá: Hegyháti.

(Folyt. és vége.)

Sokáig tárgyalt együtt a két férfi.

— Most már megyek — szól Mucsfa felállva — az utak bizonytalanok, minden bokorban leselkedik néhány portyázó török.

— Veled adom csatlósaimat, sőt magam is elkísérlek, míg biztos területre érsz.

— Köszönöm pajtás — felelte Mucsfa — jól ismerem a hegyi ösvényeket s ha sarkantyuba veszem Rárómat, száz török sem ér utol törpe lován.

— Az elővigyázat mindig jobb.

— Igaz, de a veszély vakmerővé, leleményessé teszi az embert. — Hanem, majd elfelejtém, üdvözlétet is hoztam, még pedig egyenesen leányodnak szólót.

— Vaj' kitől?

— Hűséges bajtársam, Szeremley Bélától.

— Köszönöm. Tudtára fogom adni Amáliának.

Ezzel elváltak. Mucsfa felkapott hatalmas menjére s mint a szél iramodott tova a vaskapun át vezető lassan emelkedő erdei úton.

Hogy Vaskó magára maradt, visszatért

szobájába s idegesen dobta magát karszéke támlái közé.

— Ma már másodszor hallok annak a Szeremley Bélának nevét — dünyögte magában — pedig hiába erőlködik . . . hiába. — Egyebe sincs a kardjánál, azzal sem viszi sokra. Hogy Mucsfa mellett harcol, az még nem érdem, pedig tanulhatna attól a vén csatlótól. Még ha valami vitézi tettet vinne véghez, hogy a hir szárnyra kapná nevét, de így: se hirnév, se gazdagság. Ebadta kölke, számítani tud. Amália mellett három major a Vaskó vasszari várával. Hm. Nincs is rossz gusztusa a fiúnak, de ahogy igaz, hogy Vaskó Adorján a nevem, nem kopik bele a zápfoga. De nem ám.

Vaskó felegyenesedett. Hatalmas alakja, mintha férfias dac, a legyőzhetlen erő szimboluma állt ott a terem közepén, majd hirtelen megfordult s leányához sietett.

Amália még mindig ott ült helyén, az ablak párkányára támaszkodva. Közeledő atyja lépteinek zaja felriasztá merengéséből s mintegy akaratlanul tekintett hátra.

— Atyám az? — kérde bágadtan.

— Én vagyok gyermekem, hát még nem untad meg az ábrándozást? Tartok tőle, hogy egészségednek fog ártani.

— Nem atyám, sohasem voltam egészségesebb, mint ma, csak . . .

— Csak?

Amália ujjai lázas izgatottsággal tépdestek az ablakfüggöny nehéz rojtjait.

Vaskóban felülkerekedett a számító ész az apai szív szereteténél.

— Talán ismét az a Szeremley? — kérde villogó szemekkel.

— Megölhet atyám, széttiporhat, mint tehetetlen férges, de . . . nem tudok róla tenni.

— Pedig azé nem leszesz. Nem, egy koldus Szeremley nem fog duskálódni az én javamban, nem, soha. Ezen gondolatról kell, hogy lemondj. Szeremley nem érdemli kezedet, se hire, se neve, se vagyona. Alig vagy még tizenhét éves, hisz még leány sem voltál. — Rossz álom az egész, felejtse el.

Amália kezeibe temette arcát. Nem sirt, de bizott abban a gondviselésben, mit a hívő Isten akaratának mond; bizott szívének varázsló szeretetében; bizott abban, hogy Szeremleynek lesz hire, lesz neve, és . . .

Izra bég táborá, dacára a mély éjszának, rendkívül mozgalmas. A harcosok felugrálva sátorágyaikkól, alig egy ruhadarabot kapva magukra eszeveszett összevisszaságban tolnak az épen most érkezett portyázó csapat elé, hogy a már hirül hozott sikerült fogásért üdvözöljék bajtársaikat és megbámulják azt a szép magyar rabnót, ki elég szerencsétlen volt foglyává lenni e pogány bestiáknak.

A férfi, az elalélt nővel egy láncra fűzve, félig eszméletlen dőlt a ló nyakára. Homlokán óriási seb tátongott, jele, hogy nem könnyen adta meg magát a tulnyomó ellentének.

Az érkező csapat a harcosok örömjongása között Izra bég sátra elé hurcolta a szerencsétlen foglyokat.

Hírek.

Pécs, 1901. július 30.

Nyári telefon hírek.

— (Legújabb tudósítónktól) —

D. e. 11 óra.

— Halló!
 — Halló, ki beszél?
 — Én.
 — De ki az az én?
 — Hát én a Schmeiszkefi.
 — Tud valamit?
 — Igen, inni.
 — Maga kénguru, egyebet nem tud?
 — De. Irják csak: A bányatelepi uton oly erővel tűz a nap, hogy az uti aszfalt már folyásnak eredt és már már előntéssel fenyegeti Herkulanum és Pomp . . . izé . . . fenét, — a sintér dombot.

Promenely Nácit, aki az anyósával éppen arra ment kocsián, elnyelte a kulimász; a gypmester segédeivel együtt épen azon fáradozik, hogy az anyóst belefulaszsa a lábába.

D. e. 12 óra.

— Halló!
 — Halló, ki beszél?
 — Én.
 — Maga Schmeiszkefi?
 — Igen.
 — Mi ujság?
 — Nagy baj van. A forróság folyton erősebb lesz; most már nemcsak az aszfalt folyik, hanem az emberek is hullanak. Magam is kénytelen vagyok fej nélkül járni, nehogy napszúrást kapjak.

D. u. 1 óra.

— Halló!
 — Halló ki beszél?
 — Én.
 — Kefli . . . ?
 — Az.
 — Hir?
 — A forróság tetőpontját érte. A templom tornyáról leolvadt a kereszt, s már a cserepek kezdenek csepegni az iszterjékről — A járókelők engem utánozva fej nélkül járnak, ennél fogva nem fordul föl senki, kivéve Transport biciklistát, a ki olyan szerencsétlenül bu-

A sátor előtt megállva, a csapat vezetője félrevonta a nehéz függőnyt s belépett, hogy a maga keleti szóáradatával adja elő, mint fogott el harminc janicsár egy fegyvertelen férfit s egy gyenge nőt.

Rövid idő múltán a bég elé vezették a két foglyot.

Diadalmas arccal nézte végig a szerencsétleneket Izra, míg tekintetét hosszan feledte a láncra vert nő csudálatos, fantasztikus szépségén. Szemeiből kisugárzott a hárem kéjsóvár mindenhatójának emberietlen, buja ösztöne, a mely jogot, igazságot lábbal tipor, megtagadja a férfi legnemesebb erényét is a kéj egy muló percéért.

A fogoly férfi kezén megcsörren a lánc, mire Izra felé tekint.

— Ki vagy te gyaur? — kérdé lomhán végigdőlve színes pamlagján.

— Vaskó Adorján vagyok — felelte ez kihívó arccal — mondhatom, elég gyávaság tőled a fegyverszünet alatt védtelen, fegyver nélküli emberekre vadászni.

— Alább a hanggal, életed kezemben van — rikácsolá Izra dühében.

— Mitsem félek fenyegetésedtől, embereim résen vannak s egy percig sem fognak habozni véresen visszatorolni ezt a gyalázatot — felelte Vaskó vérfagyasztón.

— Velem beszélsz-e így? Egy intésembe kerül s fejed itt hever lábaimnál.

— Ha gyáva vagy, ám tedd meg — szólt Vaskó megrázva bilincseit.

Izra egy intésére elválasztották a foglyok

kott le egy szilva fáról, hogy nyakát törte, melyet most otthon ápolnak.

D. u. 2 óra.

— Halló?
 — Ki beszél? . . . Fli?
 — Igen.
 — Nos?
 — A Royalban komoly családfők ingujjra vetkőzve billiárdoznak, a golyók olvadnak a melegben. A dákó csepeg és a kréta szurokká lesz.

D. u. 4 óra.

— Halló?
 — Halló, ki beszél?
 — Én.
 — Beszéljen.
 — A forróság sokkal nagyobb, mint a Szaharában. — Több hirt nem tudok telefonálni, mert az összes telefon vezeték leolvadtak; — a telefonos kisasszony furdózni ment. Egy pár jégbe hűtött cipőt küldjenek, hogy bemehessek a redakcióba.

Napirend 1901. július 31-én

Naptár: szerda, július 31. — Róm. kath.: Loyola Ignác. — Prot.: Germán. — Görög-kel.: (jul. 18.) Emilián. — Zsidó: Ab 15. — Nap két 4 óra 21 perckor; nyugszik 7 óra 18 perckor. — Hold két 6 óra 57 perckor délután; nyugszik 4 óra 29 perckor reggel. — Holdtölte 11 óra 34 perckor délelőtt.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: meleg idő, helyenkint csapadék és zivatarok várhatók.

Fegyelmi választmány ülése a városházán d. e. 11 órakor.

— (A király a hadastyánokhoz.) A baranyamegyei katona-hadastyánegylet július hetedikén tartott huszonöt éves jubileuma alkalmából a királyhoz hódoló táviratot intézett. A király a személye körüli miniszterhez intézett kabinetirodai átirat szerint a hódolatnyilvánításért legmagasabb köszönetét nyilvánította a hadastyánoknak, mely legfelsőbb elismerésről a főispán ma átiratban értesítette a hadastyán-egylet elnökségét.

— (A „Baranyamegyei Cukorgyár” — Szlavoniában.) Mindenek előtt kijelentjük, hogy dacára a már teljes sulyá-

bilincseit, mire a bég két szolgálja megragadta Vaskót, hogy egy közeli őrüz mellé hurcolják.

Amália, hogy atyját durva kezekből elhurcolni látta, szívéhez kapott, majd metsző sikolyiál rogyott össze.

A török kényur sóváran legeltette tekintetét a fájdalmában vonagló leány gyönyörű idomain. Vérben forgó szemeit nem tudta levenni róla, csak nézte mint áldozatra leselkedő tigris, hogy bemártsa körmeit abba a bársonypuha testbe, mit férfi bűnös keze még nem érintett.

— Istenem, hol vagyok? — szólt Amália alig hallhatóan, mintegy álomból ocsudva föl. Izra oda rohant hozzá.

— Itt vagy, nálam vagy, — szólt izgatottan a kéjes láztól, mi összes idegét megremegtette, — ne félj, nem lesz bántódásod.

— Atyámhoz akarok; miért hurcolták el atyámat? — szólt Amália önmagához, kezeit tördelve.

— Atyád volt? — kérdé Izra, — kit embereim veled fogtak el?

— Hol van, hol van, — kiáltott Amália kétségbe esve, — talán kinozzák, talán megölték . . . öljetek meg engem is, ti hóhérok ti . . . gyilkosok.

Izra lehajolt a leányhoz, hogy átkarolja pusztá derekát. Hogy megérezte Amália a bég forró lehelét, titáni erővel ragadta ki magát karjai közül s hogy ismét szabadnak érezte magát, megvető mozdulattal kiáltott Izra felé:

— Nyomorult!

A bég minden vére arcába szökött. Az ellenállás csak fokozta felkorbácsolt érzelmei-

val nyakunkba szakadó uborkaszegzonnak, nem vagyunk a rossz élcek taragásának hangulatában, sem pedig oly kedvünkben, hogy silány paradoxonok gyártásával szórakoztassuk olvasóinkat, mire a fenti címből következtetni lehetne. Hogy aztán ne maradjon sokáig kétségben a jámbor olvasó, hát megmagyarázzuk a dolgot. Mint azt — ugyanis — lapunk tegnapi számában már jeleztük, a „Baranyamegyei Cukorgyár” létesítésén fáradozó urak tegnap délután három órakor a vármegyeháza közgyűlési termében értekezletet tartottak, melyen az egybehívó Szilasi Zsigmond pécsi ügyvéd elnöklelte alatt megjelentek: Biedermann Rezső lovag, gelsei Guttmann László földbirtokosok, a Schaumburg Lippe hercegi uradalom képviselőiben Hansemann Adolf, a gróf Majláth László uradalom képviselőiben Sedelmeyer Alajos, a gróf Pejacsevich Tivadar uradalma képviselőiben Drágits Sándor, továbbá mint az értekezlet jegyzője Tobak Ferenc pécsi lakos. Ott volt még az értekezleten a braunschweigi nagy cukorgyár építő vállalat igazgatója is. Miután az értekezlet hosszabb vita után kimondotta elvben egy cukorgyárnak Baranyamegye területén leendő felépítését, annak megbeszélése következett, hogy hol állíttassék fel az új cukorgyár? Az értekezlet elnöke, természetszerűen Pécsért ajánlotta felállítani az új cukorgyárat s Szilasi Zsigmond eme indítványa ellen történt aztán egy ellenjavaslat, mely nagyban hasonlít a fületlen gombokhoz, s méltó néven csak fából való vaskarikának nevezhető. Hansemann Adolf a Schaumburg-Lippe hercegi uradalom jószágigazgatója — ugyanis — hosszas érvelés és indokolás után ama javaslatát terjesztette elő, hogy a „Baranyamegyei Cukorgyár” nem Pécsen, sem Baranyamegyében, hanem a Drávan túl Szlavoniában levő Noskovecén létesítsék s — horribile dictu — a »többség« eme javaslat mellett foglalt állást. Nos hát ennek a kétségbevonhatatlanul eléggé »hivatalos« színű határozatnak a hallatára — melynek komolyságában kételkedni nincs okunk — tényleg nem tudja az ember, hogy megbotráncokozék-e vagy pedig kacagjon, bár minden komolysága dacára is, ez az elfogadott javaslat oly komikus, mint a »Görög rabszolga« Heliodorusa, ki istentelenül nagy léptekkel járkálva fel és alá, — Diomednek ama kérdésére, hogy: »mit csinál?« megdöbbszött

nek ösztöni voltát. Birni, birni minden áron e nőt, önkény, erő, bármilyen eszközzel is. — Mint duhaj vad vetette magát a védtelen nőre, kinek nem volt más fegyvere gyenge karjánál, szűz tisztá lelkenél.

Izra minden erejét feszítette meg, hogy a sikoltozó, vergődő áldozatot a pamlagra vonszolja. Amália kétségbeesett lelkiállapota új és újabb erőt kölcsönzött, de az egyenlőtlen tusában mindinkább fogyott ellenállási képessége. Az ozmán bestia már már győzedelmeskedett a tehetetlenül vergődővel szemben, a mikor harsány, zürzavaros ordítás hallatszott be kívülről.

Izra meghökkenve emelkedett fel a csak alig pihegő nő mellől.

A vésteli kiáltások ismétlődtek.

— Hah, árulás, — kiáltotta mintegy magán kívül s kardjához kapott.

A török táborban óriási fejtelenség támadt. — A harcosok felugrálva fekhelyeikről, ide s tova kapkodtak fegyvereik után, hogy szembeszálljanak az éji nyugalmutat zavaró ellennel.

A törökök legjobbjai ott hörögtek már a magyar vitézek lovainak éles patkói alatt s a magyar harcosok lelkesítő, biztató kiáltása félelmetes dörgéssel zugott bele az éj siri csendjébe, hogy a pogány sereg halotti dala-ként harsogjon fel a remegő csillagok ezreihez.

Majd ember ember ellen küzdött. Szeremlei és Mucsiai ott küzdöttek a támadók első soraiban. Előre törtek, mint a pusztító ár, az ellen hullott rettentő csapásaik alatt. Nem tévőztek, emberen, állaton csak előre,

komolysággal válaszolja: „Lépéseket teszek az érdekében! A „Baranyamegyei cukorgyár“ létesítésének éppen nem új eszméje, mely pár év előtt már a vajadás stadiumában volt, most újra felszínre került, odaemelték őt azok, akik szívükön viselik a megye közgazdasági és ipari érdekeit, s ugyanazok, kik a megye közgazdasági és ipari érdekeinek előmozdítását tűzték ki céljukul, most elhatározzák, hogy a „Baranyamegyei cukorgyár“ egy *braunschweigi*, tehát külföldi gépgyár segítségével Szlavonia területén túl a Dráván Novkovcén fogják felállítani. Szükségtelen eme tények konstatálása után a tegnapi többség szereplése fölött behatóbb kritikát mondani s így csak ama reményünknek adunk kifejezést, hogy tán az idő haladtával még megváltozik ez a józan logikával homlokegyenest ellenkező laból való vaskarika. Ha pedig nem, úgy jobb ma még embrió korában megfojtani ezt a torzszülöttet, mert arra éppen nincs szükség, hogy Baranyamegye e kezdeményezése folytán Szlavonia kapjon cukorgyárat!

— **(Hivatalvizsgálat.)** Báró *Fejérváry* Imre főispán a napokban a szentlőrinci járás főszolgabírói hivatalában hivatalvizsgálatot tartott, mely alkalommal a legnagyobb rendet találta, mi fölött elismerését fejezte ki a járás főszolgabírójára előtt.

— **(Tauszig Ármín halála.)** Szenzációt keltő halálozás történt ma délután, lapunk zártakor. *Tauszig Ármín*, városnak egyik legelőkelőbb divatkereskedője s a kereskedelmi világ egyik legrokonszenvesebb alakja ma délután öt órakor a nagy hőség következtében, *szivszélhűdés* folytán hirtelen elhunyt. *Tauszig Ármín*, ki szenvedélyes billiardista volt, ma délután egy órakor, mint rendesen, billiardozott a „Royal“ kávéházban, hol hirtelen rosszul lett. Rövid idő alatt magához tért s elment a Széchenyi-téren levő üzletébe. Itt csakhamar újra rosszul lett, úgy, hogy hordágyon kellett Teréz-utca 16-ik szám alatti lakására szállítani. Ágyában fekve kissé magához tért, de délutáni felöltés órákor eszmé-

letét vesztette, mire a házbeliek elhívták *Tauszig háziorvosát*, dr. *Pauns* Lipótot, ki azonban már csak a nagy hőség következtében beállott szivszélhűdést, illetve halált konstatalhatta. *Tauszig Ármín* Karlsbadban nyaraló feleségét táviratilag értesítették a gyászszertől, mely városzerte nagy részvétet keltett.

— **(Jegyzók értekezlete.)** Baranyavármegye pécsi járásának körjegyzői ma délelőtt tíz órakor a járási főszolgabírói iroda helyiségében, *Waniss Sándor* járási főszolgabíró elnöke alatt értekezletet tartottak, melynek tárgyát a folyó évi katonai nagy gyakorlatok tartama alatt szükséges előfogatok biztosítása képezte.

— **(Ázsia a Péter-utóban.)** A Péter utca keleti oldala tudvalevőleg nemcsak járhatatlan, de közveszélyes állapotban is van, mert a vadvizek annyira megrongálták, mástól méteres gödröket szakítottak, kőtorlaszokat emeltek, hogy ott a közlekedés se gyalog, se kocsin nem lehetséges. A *Färnich-féle* telek partját a vizár már tavaly 5 öl hosszúságban és 3 öl mélységben eltépte, úgy, hogy a mellette vezető kocsiuton már a rendezés keréknyom távolság sincs meg. Mind ezekről a hatóságnak is van tudomása, mert a rendőrfőkapitány már a múlt évben konstatálta a *Färnich-féle* szakadás közveszélyes voltát, de annak kijavitása az ismert bürokratikus utratelődött, mely előbb azt keresi, hogy az érdekelttség vagy a város tartozik-e a költségeket viselni. Az utca alsó felén az idén történt vadvizpusztításokról szintén tudomást vett a hatóság, mert nemrég egy tucat városi napszámos jelent meg ott s egy délelőttön át minden felügyelet, cél és terv nélkül talicskáltak köveket, teregettek valamelyes földet is s aztán abbahagyták az egészet. A hatóság azonban — úgy látszik — abban a tévhitben leledzik, hogy kiküldött napszámos-expedíciója mindent

Itt az ősz.

A természet levetette üde, zöld takaróját s egykedvű hamvas köpenyt öltött. — Az utak rögeit ellepik az aláhulló, sárguló falevelek, madárcsipogás csak elvétve hallszik a csupasz bokrok mögöl; minden csendes, néma, csak olykor sivit végig az észak hideg szele, hogy elringassa téli álmába a nagy természetet.

Amália ismét ott ül az ablak mögött, tekintete ismét ott kalandoz azon a sötét rengetegben elmosódó kanyargós hegyi uton. Hanem most nem sóvárgott remény, csüggedés, bánat között, de végtelen öröm, és sejtelmes boldogság tölti be.

Egyszerre valami sötét, mozgó pontot vesz észre az ut egy kanyarulatában. A pont közeledik, nagyobbodik. Csakhamar tisztán kiveheti a vágatva közeledő lovasok alakjait.

— Jönnek, jönnek, — kiáltott gyermekies örömmel s lesietett atyjához.

Néhány perc múlva megcsörren a fölvonó hid acél-lánca s tajtékzó lovaikon ott állanak Szeremlei és Mucsfa, fegyveres kíséretük élén.

Szeremleinek most már volt neve, volt hire, ott szerezte a véres csatamezőn, hogy megmentse Vaskot, meg Amáliát.

A vaszari ódon templomban, a melynek falai alatt annyi véres küzdelem zaja vert visszhangot, két ifjú lélek köt egymással frigyét Isten oltára előtt. — Széles szívük megérzi a másik dobbanását s kéz a kézben boldogan rebegi ajkuk: „és hogy el nem hagyom holtomig és holtáig, Isten engem úgy segéljen.“

Szeremlei volt és Amália.

rendbe hozott, mert azóta semmi újabb kísérlet az ut járhatóvá tételére nem történt. Ez okból a Péter-utca szerencsétlen lakói s a közérdeket szem előtt tartó más tekintélyes pécsi lakosok is ma egy 25 aláírással ellátott kérvényt adtak be a városi tanácshoz, amelyben vázolván a péter-utcai tarthatatlan állapotokat, kéri annak az utnak kijavitását és járhatóvá tételét, mert ha most az ott lakók valamelyike hirtelen megbetegszik, nincs mód annak kórházba szállítására, orvos kocsin oda nem juthat, éjjel pedig gyalog sem kockáztathat oda látogatást láb- és kéztörés veszélye nélkül; tűz esetén a tűzoltóság szerelvényeivel meg sem közelíthetné azt a helyet; a lakosok fa és szénszükségletüket nem képesek a házhoz fuvaroztatni, onnét elköltözni pedig csak a butoroknak kézzől-kézre való adogatásával lehetséges. Szóval ázsiai állapotok uralkodnak a Péter-utcán s hisszük, hogy az a vészkiáltás, mely a tanács előtt fekvő kérvényben elhangzott, végre mégis felrzza a hatóságot nyári nyugalomból és sürgősen intézkedni fog, hogy az az utcarész ismét forgalomképes állapotba helyeztessék.

— **(Uj egyetemi tanár.)** A király a vallás- és közoktatásügyi miniszter előterjesztésére dr. *Kosutyan* Ignácot, a nevét viselő kolozsvári tudomány egyetemen az egyházjog nyilvános rendkívüli tanárát, volt pécsi jogliceumi tanárt ugyanezen tanszak nyilvános rendez tanárává, a szabályszerű illetményekkel, kinevezte.

— **(Elhunyt tanuló.)** Most, mikor az ifjuság az iskolai szünet édes örömeit élvezi, a kegyetlen halál elvágta fiatal élete futását egy kis diáknak. *Tihanyi* Jenőke, a pécsi belvárosi fiúiskola III. osztályának végzett növendéke, tegnap életének kilencedik évében meghalt. És nem itthon, de Veszprémben, hol a vakációt töltötte rokonai szerető körében. Temetése ma délután volt a veszprémi alsóvárosi temetőbe. Az elhunytat atyja, *Tihanyi* Sándor, pécsi posta és táviratigazgatósági tiszt, a kiadóhivatal főnöke s kiterjedt rokonság gyászolja.

— **(Huszáraink usztató gyakorlata.)** Mint azt annak idején megirtuk, a m. kir. 8-ik honvédhuszárezred pécsi osztálya, *Citó* Károly százados osztályparancsnok vezetésével usztató gyakorlatokat tartott Drávapalkonyán, honnan tegnap délután érkeztek haza. A Drávapalkonyán kilátásba helyezett dandárparancsnoki szemle elmaradt, miután Rohr dandárparancsnok a dandárhoz tartozó többi ezredek s osztályok megvizsgálásával volt elfoglalva. Az usztató gyakorlatok folyó hó 24-én vették kezdetüket s július hó 27-ig tartottak. Huszonnyolcadikán pihenőt tartottak huszáraink, kik a legjobb kondícióban érkeztek haza tegnap. Baleset szerencsére nem történt, mindössze a kincstár vallja kárát a drávapalkonyai usztatásnak, amennyiben az egyik huszárló beleveszett a folyamba.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: Folyó hó 30-án reggel 6 órakor a tettyei viztartóban 850 kb., az elmentartóban 180 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 1107 köbméternek találtatott.

— **(Ösztöndíj pályázatok.)** A pécsi kereskedelmi és iparkamara pályázatot hirdet a következő ösztöndíjakra: egy 300 koronás ösztöndíjra, a mely kamarai kerületbeli (Pécs sz. kir. város, Baranya, Somogy-

hisz minden perc drága, minden perc egy élet ára.

A sötét éjben vakító fény sáv emelkedett a magasba.

Az éjben zakatoló harci zaj eszméletre hozta Amáliát. A szabadság reménye felvillanyozta meggyötört lelkét s hogy Izra elrohant, üszköt vetett a sátor gyulékony anyagának, míg ő: „Szűz Mária légy velem“ kiáltással, összetépett ruhájában, lobogó, kibontott hajjal törtetett a sátorból gomolygó lángok kísérteties fénye mellett a szabadba.

Az orkánszerű csatazajt túl dübörögte Mucsfa és Szeremlei hangja.

— Adorján . . . Amália, — hangzott sűrű egymásutánban.

A harcolók zaja mindinkább gyengült. A török vagy ott feküdt a mezőn, hörögve a kínzó seb kinjától, vagy futva menekült cél és irány nélkül.

Izra ketté hasított koponyával hevert sátrához közel Szeremlei kardjától találva.

A bég vörös lángban lobogó sátra mellett Amália állt atyjával. Mindkettő szeméből örömkönyök hullottak, mindinkább közeledni érezvén szabadságukat magyar testvéreik győzelmi riadóival.

Végre ott látták maguk előtt Szeremleiket és Mucsfaikat. Kardjaikról még párologott a török vére, lovaik prűszkölve hajoltak meg terheik alatt, de a győzelem, az teljes volt.

Vaskó Adorján forró könyek közt ölelte magához megmentőit, míg Amáliának csak egy halás tekintete volt, de a mely többet beszélt, többet mondott, mint gondolt, mint mondani akart volna.

és Tolnavármegye) illetőségű, a budapesti keleti kereskedelmi akadémiát látogató, tehetséges, szorgalmas, jeles előmenetelű és szegénysorsu ifjunak adományoztatik az 1901/1902. tanévre; egy 110 koronás ösztöndíjra, a mely pécsi illetőségű, valamely hazai felső kereskedelmi és egy 110 koronás ösztöndíjra, a mely pécsi illetőségű, valamely hazai ipariskolát látogató, és egy 282 koronás ösztöndíjra, a mely pécsi vagy baranyavármegyei illetőségű, valamely felsőbb ipariskolát látogató, tehetséges, szorgalmas, jeles előmenetelű és szegénysorsu ifjunak adományoztatik ugyancsak az 1901/1902. tanévre. Az ösztöndíjakra pályázni kívánók eddigi tanulmányaikat, illetőségüket, szegénységüket igazoló okmányokkal kellően fészterelt kérvényeiket a pécsi kereskedelmi és iparkamara elnökségéhez címezve f. évi augusztus hó 20-ig nyújtják be a pécsi kereskedelmi és iparkamara titkári hivatalában.

— (A Pécsi Kath. Legényegylet) augusztus 4-én tekeversenynyel egybekötött kerti ünnepélyt rendez. B. lépti díj tagoknak 60, nem tagoknak 80 fl. Kezdeté délután 4 órakor. A zenét Kórody zenekara szolgáltatja, az ünnepély az egylet helyiségében Magye utca 20—22. szám alatt lesz. Érdekes nyeresémtárgyak is sorsoltatnak ki. Ének és szavaltatok is lesznek, azonkívül világposta, konfetti és görög szobrok.

— (Nyári tüzek.) Igy nyár idején a leggyakoribbak a tüzesetek. Nemesak az épületek, de a gabona is sok helyen tűz prédája lesz s a tüzek a legtöbb esetben gondat-

lanságból keletkeznek. Igy például: *Olass* község határában *Moser* Henrik buzakazalai égtek le a napokban. *Feller* György, gyönki lakosnak szintén leégett a szántóföldön levő buzatermése. *Papp* Antal, lengyeli lakosnak pedig a pajtája gyuladt ki és égett le a minap a benne levő takarmánnyal együtt. Kispeterden *Tóth* Dávid, ottani lakosnak száz kereszt buzája lett a tűz martalékává.

— (Bírósági hír.) *Gerle* Jakab, szegvárdi kir. törvényszéki bíró, saját kérelmére a telekkönyvi betétszerkesztő bírák létszámába helyeztetett át.

— (Gyilkos cigánygyerekek.) *Arnold* Antal 25 éves nagynyarádi születésű asztalos, betért Mohácson a *Vörös Sándor* kocsmájába sörözni. Csakhamar hozzácsatlakoztak *Batánovics* János és *Lakatos* István muzsikuskisgyerekek, kik már előbb is ott mulattak. Eleinte békésen társalogtak, később azonban *Arnold* vitába bocsájtkozott *Batánovics*csal, melybe a 15 éves *Lakatos* is kihívóan közbeszólt. *Arnold* ingerülten kölyöknek nevezte az éretlen gyerkőcöt és nyakon ütötte, mire az hátrántorodott és egy harmadik vendéghez ütdött. Az utóbbi is nyakon ütötte *Lakatos*t, ki erre futásnak eredt. *Arnold* utána szaladt, a kapuban utolérte és torkon ragadta. *Lakatos* szabadulni akarván, dulakodás közben kést vett ki zsebéből, melyet ellenfele karjába és vállába mélyen beszúrt. Erre *Arnold* a cigányfiút elbocsájtotta, az udvarban lévő kuthoz indult, itt azután összerogyott és nemsokára elvesztette eszméletét. A vérbe borult áldozathoz mindjárt oda hívták *Vida* Lajos községi orvost, ki első segélyben részesítette, sebeit bekötötte és a „László“ kórházba szállíttatta. A kórházban alkalmazott minden mentési kísérlet meghiúsult, *Arnold* többé eszméletre nem

tért és délután meghalt. A megejtett orvosi törvényszéki boncolás kimutatta, hogy a vállra mért szúrás a tüdőbe is hatolt és így belső elvérzéshez vezetett. *Lakatos* Istvánt elfogták, átadták a csendőrségnek, mely a fiatal me-renylőt a járásbírószákházába kísérte.

— (Közgazdasági előadó.) A m. kir. földmívelésügyi miniszter *Forster* István tabodi birtokost Tolnavármegye közigazgatási bizottságába közgazdasági előadóvá nevezte ki.

— (Az adóhátralékok sürgős behajtása.) Az ország nagy részén még kicsépeletlenül fekszik a gabonatermés s így tehát szó sem lehet annak értékesítéséről, ha csak nem értékesítette azt már potom árért az aratás előtt a megszorult magyar termelő. Ennek dacára *Lukács* László pénzügyminiszter már elérkezettnek látta az idő arra, hogy körrendeletet intézzen az állami adók behajtására vonatkozólag a pénzügyigazgatóságokhoz, melyben az foglaltatik, hogy az aratásnak vége levén, a gazdaember nemsokára értékesíti a termését, szintugy a kereskedő és iparos is pénzhez jut, tehát a hátralékos állami adókat és kincstári illetékeket a pénzügyigazgatóságok biztosítsák és az adóbehajtást kellő szigorral, de egyszerűségi tapintattal fogantossítsák. Egyben felhívta a törvényhatóságokat, hogy a pénzügyigazgatóságokat e munkájukban lehetőleg tárogassák. A pénzügyminiszternek ez a rendelete azt fogja eredményezni, hogy a szomorú anyagi viszonyok közt nyomorgó kisgazda kénytelen lesz bármilyen áron eladni azt a kis termést, amit az eleni csapások által annyiszor meglátogatott esztendőben

— Én körülbelül egy hónapig maradok otthon, — tevé utána. *Antoinette* kissé önfelü és tulzó s én nem szeretném, ha távollétem alatt valamely meggondolatlan bohóságot követne el, olyat, mint például az is volt, midőn *Val-Clavin*ban látogatást tett, avagy olyan mulatságot keressen föl, minő az erdészaknál a lakodalomkor volt. *Iparosdjal* mint jó barátja oda hatni, hogy otthon maradjon s igérd meg nekem, hogy örködni fogsz fölötte.

— Édes barátom — viszonzá *Evonyme* — te engem a mentor szereppel tisztelsz meg, a melyre a természetől nem igen vagyok megáldva. Nekem nincs rá semmi befolyásom s ő különben is ellenkezni szokott; ha én szeszélyeivel dacolok, nem sok nehézségébe ütközik engem egyszerűen elutasítani. Azonban már magában véve ama körülmény, hogy te házasodol, feljogosít téged arra, hogy barátságomat e tekintetben igénybe vedd. Bizzál bennem, a mennyiben valakiben csak bizhatol ott, a hol női ügy forog kérdésben.

A nő, örökké nő! Egyik világszépesség,
A másik rút, melyért szived nem hevül s ég.
De kit hűség bája többi fölé emel,
Azt szereted mindig belső érzélemmel.

Eme vigasztaló idézettel bucsuzott *Evonyme* barátjától, becsukta a kocsisajtáját, melybe *Jakab* lépett és szivarra gyujtva nézett a tovarobogó vonat után.

Jakab odahagyta őket, hogy *Lisle* ur elébe menjen, hogy ettől *Antoinette* kezét ünnepiesen megkérje. Végre megpillantotta őt, a mint tütyölve közeledett, Százszorszépnek kíséretében.

Minden hosszadalmas bevezetés nélkül tudtára adta az apának a leány iránt való szerelmét és azt, ami az ő hajlékában történt.

Lisle ur komolyan hallgatta őt, rosszul palástolt elégtelenséggel. Mikor *Jakab* bevégezte beszédét, *Antoinette*nek atyja fölkiáltott:

— Lám, lám, az a kis lány.

Aztan ünnepies hangon így szólt a mellette haladó erdészhez:

— Egy szó, mint száz! Ön tetszik nekem. Csapjon kezem velem, ön az én vőm. Azonban tudatnom kell önnek, hogy az én vagyonom csupán ingatlanokból áll s én a leánnyal egyetlenegy fillért sem adhatok. Nagyon rossz idők járnak s én csak addig nyujtózhatom, a meddig a takaró ér.

A fiatal erdész vállat vont s éppen ki akarta nyilvánítani, mennyire nem törődik ő a pénzkérdéssel, midőn *Lisle* ur folytatá:

— Még egy pillanatig. Még nem végeztem be a beszédemet. Az ön önzetlensége nekem nagyon tetszik; de mindamellett sem élünk meg csupa érzélgéssel. Minő viszonyok közt él ön?

Jakab azt válaszolta, hogy ő a fizetéséből él s *Lisle* ur nagyon savanyu arcot vágott; de midőn a fiatal ember hozzátette, hogy családja jólétnek örvend s ha egy-

még betakaríthatott. Tehát a pénzügyminiszter — ugrálszik — alapos konkurenciát csinál a bórzenék a gabona árak leverésében, amiért bizonyára hálás is lesz iránta a közvetítő kereskedelem.

— (Öngyilkosság.) Horváth K. István birjáni lakos a napokban öngyilkos szándékkal beleugrott a háza udvarán levő kutba. Mikor eltűntét a hozzátartozói észrevették, az öngyilkos már halott volt. Hogy mi vitte rá a nyegyvenéves embert az öngyilkosság gondolatára, azt nem tudni.

— (Segítség a vízhiányban.) A ma délutáni postával Hörbinger Vencel, pécsi lakostól a következő levelet vettük:

„Tekintetes Szerkesztőség!

A Pécssett már huzamosabb idő óta tartó vízhiányra tekintettel kérem b. lapjukban az alábbi soraimnak helyet adni:

A jelenlegi vízhiány tartamára felajánlom szabad használatra polgártársaimnak ama nem csekély mennyiségű vizet, mely a tulajdonomat képező Puturla-utca 19/II. szám alatti házamban levő forrásból fakad, a mely óránként körülbelül 50—60 hektoliter vizet ad.

Es a forrás ugyanabból fakad, mely orvosi vélemény szerint egészséges, teljesen baktéria mentes és ártalmatlan.

Köszönetem nyilvánítása mellett, maradok a Tek. Szerkesztőségnek

tisztelője

Hörbinger Vencel
háztulajdonos.

Az ajánlattevő háztulajdonost kétségtelesen teljes elismerés illeti meg valóban humanus ajánlatáért, mely teljes elismeréssel annál szivesebben adózunk Hörbinger Vencelnek, miután ajánlata a város lakossága egy részét s tegyük hozzá: nagy részét, megkiméli a huzódó óriási hőségben tényleg kínos küzdelemtől, melyet a vízhiány ellen kell takarékos-sággal folytatniok.

— (Életveszedelmet okozó eb.) Koszta Antal, ötvenegyéves és Polgár Béla, huszonegyéves napszamosok ma délelőtt Dunszt Lajos, káptalan-csárdai korcsmáros egylovas kocsiján kifelé igyekeztek a káptalani csárdához. Mikor az Amerika-csárdát elhagyták, egy hidon kellett átmenniök, mely egy mély utat szel át. Egyszerre eléjük ugrott egy nagy vörös kutya, egyenesen a lóra vetvén magát. A ló megbokrosodott és félreugorva lerántotta magával a kocsit a mélybe. A kocsin ülők kizuhantak, az összeroncsolt kocsival pedig a ló tovább futott a mély tóban — magát özszevissza verve — míg végre elfogták. Koszta György az esés következtében fején súlyosan megsérült s egy baloldali bordája eltört; Polgár Béla pedig szintén több zúzódást szenvedett úgy, hogy mindkettőt be kellett szállítani a kórházba. Az életveszedelmet okozó vörös eb Pál Antal meszégető, mely már többször cselekedett meg hasonló, veszedelmes kirohanásokat. Most a rendőrség megfigyelés végett kiszállította a gyepmesteri telepre.

— (A Duna áldozata.) Pakson Janda Ottokár negyedéves teknikus, a ki a

szünetében a Duna-kotró kirendeltségnél volt alkalmazva, fürdés közben a Dunába fuladt. A szerencsétlen fiatalembert valószínűleg szívrohamban érte, mert a vízbe ugrott, azonnal elmerült. Holttestét kifogták a Dunából.

— (Névmagyarosítások.) Feuerstein Hugó, pécsi illetőségű kőmendi lakos vezetéknévénél »Faragó«-ra és kiskoru Kohn Karoly kaposvári illetőségű ugyanottani lakos vezetéknévénél »Kádár«-ra kért átváltoztatása belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— (Elégett diófa.) A ritkaságok közé tartozik az a tüzeset, a mi Várkony községben történt a múlt héten. Stroch János ottani lakos szőlőjében ugyanis kigyuladt és teljesen elégett egy élő diófa. A ritka tüzet a vizsgálat szerint Wolf Ferenc, várkonyi lakos okozta, ki a diófa odujába rejtőzött méhrajt akarta onnan kifűstölteni s tüzet dobott az oduba, ettől azután a diófa kérge is lángra lobbant s a nagy forróságban az egész fa elégett.

— (Betörés.) Zaukovits Zsifkó, bolmányi lakos kereskedésébe a minap betörték s több vég vásznat elvittek onnan. A betörtöt most kézrekerítették Vakanyác Brankó szeméjében, kinél az ellopott vásznak egy részét meg is találtak.

— (Éjjeli gyakorlat.) Mint azt a napokban jeleztük, a pécsi m. kir. 19-ik honvédegyezred az elmúlt éjjel a pécsi járás Vasas községe melletti Danitz pusztán éjjeli gyakorlatot tartott Kálnay Lajos őrnagy vezénylete alatt. Esti hét órakor kezdtek meg

szer atyjával házassági szándékát közölte és ez beleegyezését adja, nem fog ő tőle megtagadni vagy négyezer frank pótlékot, Antoinette atyjának arca rögtön ismét kiderült.

— Az már más! — mondá — ez az első dolog. Én tiszteletben tartom az apai hatalmat. Keresse fel ön családját, hozza el beleegyezését, rendezze a pénzügyét s csak akkor térjen megint vissza, ha mindent elvégzett. A mi engem illet: ismétlem, ön tökéletesen az én emberem.

Abban állapotok meg, hogy Jakab szabadságot kérve, két hét múlva L. . . be utazik, hol családja lakott. Ez a két hét csupa csevegéssel és sétálgatással telt el. A fiatalok élvezték azt a rövid, de drága időt, a melyben a gyöngédségnek meg van az első, finom zománca, a midőn a szerelem a feslő, illatos rózsabimbóhoz hasonlít.

A szerelem első korszakának hasonló igézete van, mint egy ünnep reggeli órának; ismeretlen örömeiket sejtet, fényes ígéretekkel téve nekünk. A remény harmat illatot áraszt, mely csak egy pillanatig tart s nem tér többé vissza soha.

A szabadságot megkapta Jakab s az elutazás napja elérkezett. Antoinette és Lisle ur elkísérték Jakabot a kocsig, mely Auberive és Landres között közlekedett. Evonyme egészen az állomásig szándékozott barátját elkísérni, hogy onnan az első vonattal Párisba utazzék, a hová ügyei végett kellett utaznia. Mig ez a rozzant kocsiiban elhelyezkedett, Jakab Antoinettet szemlélte, ki egyszerre elnémult.

— Hová gondolsz? — kérdezte az ifju, megszorítva a leányka kezét.

— Családodra gondolok, — sóhajtá Antoinette. Én félek a családodtól. Vajjon azok a szigorú emberek miképpen szokhatnak meg ilyen felületes menyet, a minő én leszek? Igérd meg, hogy te otthon minden intésnek és ellenvetésnek ellent állsz.

— És aztán, — folytatá Antoinette, összevonva szemöldökét, — esküdjél meg nekem, hogy azt a bizonyos kék szemű leányt nem fogod látni többé.

— Esküszöm! — kiáltá Jakab nevetve; — de ha valakinek joga van nyugtalankodni, az inkább én vagyok. A távollét aggaszt, noha ezt még nem árultam el, szörnyű féltékeny vagyok.

— Féltékeny! — kiáltott föl a leány, kissé félrevonva ajkát; — hogy lehetsz te rám féltékeny? Nem én szerettelek e először?

A kocsis már felült a kocsikocsijára; a szerelmesek még egyszer kezét szorították és a fiatal erdész felpattant a kocsiba.

— A viszontlátásig! kiáltott Evonyme Lisle ur felé, — egy hét múlva visszatérek.

A gyorskocsi tovarobogott. Mikor az állomásra érkeztek, a vonat, melyen Duhour Jakabnak L. . . be kellett utaznia, már jelezve volt. Mielőtt a két jóbarát egymástól megvált volna, Jakab, ki eddig hallgatag volt, félrevonta barátját, hévvel szorította meg a kezét s kérte őt, hogy mennél gyakrabban látogasson el a kötélverőutcai házhoz és tudasson vele folyvást minden nevezetesebb eseményt.

honvédeink az előrsi és kém szolgálattal kombinált éjjeli gyakorlatot, melyet éjjeli tizenegy órakor fújtak le.

— **(Tolvaj csavargó.)** Pék Gáspár, újkácsi lakoshoz belopózott a minap egy csavargó s egész csomó ruhát összeszedvén, azzal megszökött. A káros feljelentése szerint a tolvaj csavargót Kuruc Miklósnak hívják, a kit most nyomoznak.

— **(Meglopta az édes anyját.)** Özv. Kulcsos Benjáminné, kassai lakosné, panaszt emelt a napokban a községi előjárásnál, hogy ládájából valaki harminc korona ezüstpénzt és egy huszkoronás aranyat elloptott. A panasz folytán megindították a nyomozást, melynek során kiderült, hogy a lopást Kulcsos Benjáminné saját fia követte el, ki az egyik szomszédos puztán szolgál, s azt az időt használta fel a lopás elkövetésére, midőn néhány nappal ezelőtt látogatóban volt édes anyjánál. A tolvaj fiút feljelentették a bíróságnál.

— **(Talált kulcs.)** Tegnap délből az alsósétáterén egy fehér gummimadzagon lógó kis kulcsot találtak, mely valószínűleg valami kisebb szekrényke vagy doboz kulcsa. A kulcsot tulajdonosa a délutáni órákban szerkesztőségünkben átveheti.

— **(Tisztaság a házakban.)** Ebben a rekkenő hőségben kétszeresen kellene ügyelni a köztisztaságra, különösen olyan házakban, hol több lakó lakik egy udvarban. S hány ilyen ház van, a hol ilyenkor is csak annyi a piszok, mint egyébkor. E lakásokban a szellőztetés egészen meddő, sőt káros, mert az udvarról romlott, peshedt levegő megy be az ablakon. Vannak olyan lakások is, hol az udvarba lépcsőn kell lemenni az utcáról. Ilyen udvarokban aztán a fülledt levegő megszorul, a szemetet is nehezebb kivinni innen, hát ritkábban viszik ki. Az ilyen lakásokban, minthogy rendszeren a szegényebb néposztály lakja, az illem helyre sincsen kellő gond fordítva s innen magyarázható, meg, hogy némely házból bódító illat árad ki. Más helyütt — pl. a ferencrendi szerzeteseknél — növényi hulladékok rothadnak a szennyvizben s elszennvedhetetlen büzt terjesztenek a szomszéd udvarokba. Mindez nem felel meg a köztisztaság kívánalmainak s igen jó volna a lakásokat végigvizsgáltatni, hogy az egészségre e kétségtelen káros állapotokat megszüntessék.

— **(Szemtelen éjjeli pillangók.)** Több oldalról is felkértek bennünket, hogy említsük fel lapunkban, mert ők maguk restelnek a rendőrségen ez ügyben eljárni, hogy néhány éjjel magánosan sétáló lány, mikor nem érez a közelben rendőrt, szemtelenkedni merészkedik. Megszólítják a járókat még akkor is, ha hölgyet vezet valaki a karján. Megesik, hogy a nélkül, hogy valaki megszólítaná őket, durva kifejezéssel illetnek egyeseket, a kiket utjuk arra visz véletlenül. Te marha stb. ennél keményebb s nem egyszer trágár, ocsmány szavakat kiabálnak a férfiak után. Aztán csoportokba verődnek s hangosan élcelődnek a járókat felett, nem kimélvő a tisztességes hölgyeket sem, kik hozzátartozójukkal sétálnak. Szóval lépten nyomon botránkoztatják a sétáló közönséget. Sétálnak alig tizenhárom tizenéves éves lányok is s ezek tán még merészebbek, mert a rendőrség

tán mit sem tud róluk, hisz türelmi bárcát nem kaphattak fiatal koruk miatt. Esténként valósággal ellepik a sétateret, a kioszk mögötti padokat s a homályosabb helyeket s arra tisztességes hölgyet vezetni egyáltalán nem is lehet. Felhívjuk a rendőrség figyelmét e szemtelenkedő éjjeli pillangókra s a közönség nevében kérjük, fogja őket szigorúan.

— **(A magyar királyi fémjelszó)** hivatal által megvizsgált és annak próba-jelzésével ellátott finom arany óra-láncok sok százféle gyűrű, legszebb karkötők, finom és valódi briliáns gyűrűk s fülbevalók a legdivatósabb alakban, továbbá rendkívül gazdag választék hosszú női láncokban, melyek legdivatösebben vannak készítve és igen jutányosan számítva, Schönwald Imrénél kaphatók. — Ugyanott mindennemű javítások legjobban készíttetnek.

Idegenek Pécsen.

— Julius 29. —

Aranyhajó-aszálló. Hansemann N., jószágigazgató, Verőce. — Gelsei Guttmann László, földbirtokos, Talabér. — Dragics Miksa, kereskedő, Nasic. — Berger Henrik, utazó, Bécs. — Reiner Adolf, utazó, Bécs. — Hajdu Miksa, utazó, Budapest. — Dr. Weisz Jakab, orvos és neje, Nagy-Atád. — Spitzer Ignác, kereskedő és neje, Budapest. — Kornstein Gusztáv, utazó, Bécs. — Rónai Jenő, utazó, Pozsony. — Klein Jakab, utazó, Bécs. — Spitz Viktor, utazó, Klattau.

Vadember-aszálló. Haasz Zsigmond, fűszeres, Budapest. — Braun Ignác, fűszeres, Budapest. — Dr. Szőke N., bányatanácsos, Budapest. — Petze Kálmán, kereskedő, Budapest. — Lang Ferenc, kereskedő, Szabadka. — Kastner Ármán, gabonakereskedő, Apatin.

Mátyás király-aszálló. Huditsék József, mérnök, Budapest.

Vadasskúrt-aszálló. Hermann Imre, kereskedő, Szabadka.

Tőzeg- árnyékszék.

Tekintetes

**Kraus István urnak
Pécsett.**

Ezennel szívesen adom b. tudomására, hogy a nekem szállított *tőzegszóró klotzetekkel teljesen meg vagyok elégedve.* A klotzetek kifogástalanul működnek és *teljesen szagtalanok.*

Tisztelettel

Dr. Mende Lajos.

Művészet, irodalom.

○ **Anglia.** Az angol reformációnak történetét, melyből Wiclif Hertford, Cranmer nevei gyógyognak ki, ez a század éli át. Szóban és képből adja elő a Nagy Képes Világtörténet 125. füzetét. A 12 kötetes nagy munka

szerkesztője dr. Marcali Henrik, egyetemi tanár. Egy-egy kötet ára diszes félbörkötésben 16 korona; füzetenként is kapható 60 fillérjével. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadóknál (Révai testvérek Irod. Int. Rt. Budapest, VIII., Üllői-ut 18. sz.) s minden hazai könyvkereskedés útján.

Szóbeli tárgyalások jegyzéke a pécsi kir. törvényszéknél.

1901. évi július hó 31-én.

1. Szeifritz Antal utódai — Janota Henrik délelőtt 9 órakor.
2. Eisner Bernát és társa — Szántó József és társa délelőtt háromnegyed 10 órakor.
3. Simon József — Pécsi székesegyház és társa délelőtt 10 órakor.
4. Józán István — Balogh Sándor délelőtt fél 11 órakor.
5. Sáros község — Wald Adolf délelőtt egy-negyed 12 órakor.

1901. évi augusztus hó 1-én.

1. Dr. Löwy Ignác — Pécsi ipartestület betegsegélyző pénztára délelőtt 9 órakor.
2. Jakab Sámuel és neje — Csikesz Sándor és társai délelőtt háromnegyed 10 órakor.
3. Balaskó János — Mecskei József és neje délelőtt fél 11 órakor.
4. Dr. Krasznay Miklós — dr. Troll Ferenc és társa délelőtt egy-negyed 12 órakor.

Közzgazdaság.

□ **Állatjárványok.** A pécsi járás *Hosszúhetény* községének sertésállományában uralgott sertésorbánc megszűnt, a járvány tartamára elrendelt zárlat feloldatott. A hegyháti járás *Gordisa* községének sertésállományában uralgott sertésorbánc megszűnt. A pécsi járás *Birján* községének sertés állományában uralgott sertésorbánc megszűnt. A siklósi járás *Dráva-Palkonya* községének sertésállományában uralgott sertésorbánc megszűnt. A pécsi járás *Kökény* községének sertésállományában a sertésorbánc járványosan fellépett. Ugyancsak e járvány, *Oroszló, Husztót s Nagy-Budmér* községekben is fellépett.

TÁVIRATOK.

— **Crispi jobban van.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Crispi*, a jeles olasz államférfi, jobban van és *Umberto* király tragikus halála tegnapi évfordulója alkalmából részvétáviratot küldött az olasz királynak.

— **Jutalom Roberts lordnak.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Londonból írják, hogy az alsóházban beterjesztették a javaslatot, hogy *Roberts lordot százezer font sterling jutalomban* részesítsék. Az irek hangosan tiltakoztak a javaslat ellen. *Redmond* képviselőt rendzavarásért ki is tiltották az üléstől.

— **Nagy tűz gyermekjáték folytán.** A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Nagy Szőlőson egy napszamos gyermekei játékból felgyújtottak egy diáknő-ólat. *Az így támadt tűz tizenégy házat elhamvasztott.*

— **Testvérek harca.** A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) **Markbreit** Gyula, budapesti ügyvéd ajándékozási szerződését, melyet apjától kapott s melyet testvérei pörrel támadtak meg, a bíróság **bitelesnek** elismerte. Markbreit ennek alapján testvérei ellen **vágalmazást** feljelentést tett.

A közönség köréből.

Tekintetes Szerkesztőség!

Kedves lapjárta a „Pécsi Napló” 1899 Március 14-én »szives» volt a dárdaí casinói ügyemről megemlékezni; ezen a »szives» megemlékezését mult hó 25-én megjelent számában „A dárdaí casinó ügye» cím alatt ismétli; s miután akkori megemlékezését a »Pécsi Figyelő» 1899 Május 14-ki számában megköszöntem, úgy a jelenlegi megemlékezését ezúttal szinte megköszönöm s megjegyzem:

1. Hogy sérelmemet én igenis »minden» forumhoz elvittem, sőt az még több forum előtt is megfordult, mint a mennyi annak elbírálására illetékes. Ugyanis:

A dárdaí casinó 1899 március 25-iki közgyűlési sérelmes határozatát megfelelőbbé tettem. A casinói Elnökség felebezésemet nem az annak elbírálására illetékes alispánhoz, hanem a járási főszolgabíróhoz, Stenge Ferenchez terjesztette fel, a ki ezen kitűnő alkalmon kapva kapott — anélkül, hogy elbírálására illetékes volt volna — a közgyűlési határozatot helyben hagyta. Ezen tárgyilagosságot elbírálás egyébként Stenge Ferenc főszolgabírótól, mint következetes férfutól előre látható volt, mert a casinói közgyűlés belejeztével nyomban hangoztatta a casinóban, hogy a felebezés amugy is hozzá kerül, a közgyűlési határozatot helyben fogja hagyni.

A nagym. Belügyminiszterium azonban 30317/V. c. 900 sz. a. hozott határozatával ezen fenti főszolgabírói határozatot illetékesség hiánya miatt megsemmisítette.

2. Közigazgatásunk megbízhatóságára egyébként szép fényt vet azon körülmény is, hogy ezen említett 30317/V. c. 900 sz. belügyminiszteri határozat nekem mai napig sem kézbesített, holott a józan logika törvénye szerint a felebező ügyfelet, midőn a felső forum az alsó forum határozatát megsemmisíti, erről okvetlen értesíteni kell, még ha egy csekély mérvű kihágási esetről volna is szó, mennyivel inkább jelen esetben, midő egy kifogástalan ember erkölcsi élete ellen intézett orgyilkossági kísérletről van szó.

Jogállamban meg sem engedhető, hogy egy felsőbb hatósági intézkedésről az érdekelt ügyfél csak hónapok illetve egy teljes év mulva szerezzen tudomást magánuton.

Dárda, 901. Julius 27.

Kitűnő tisztelettel

Belgrád Leo

bírósági hites tolmács.

Szerkesztői üzenet.

B. J. (Paks.) A »hirőse» városban töltött idő alatt nélkülöztük keze irását. Pedig a slőjd és egyebek bennünket is érdekelték volna!

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV **PLEININGER FERENC**

TAISZ JÓZSEF

kiadó.

Hirdetések.

Dr. Tolnai VIZGYÓGYINTÉZETE

PÉCSETT. a sétaláten.

Összes vizgyógyműveletek közös és elkülönített teremben.

Massagevillanyos fényfürdő (soványító kuráknál) gőzszekrény.

Meleg ásványfürdők. Reichenhall rendszerre **berendezett beléggő osztály.**

A vizkúra különösen javalva van, gyenge idegzetűknél, gyomor és belek renyheségél, almatlanságnál, szédülésnél, idült rheumánál, általános gyengeségnél stb.

Modern berendezés. Orvosi felügyelet. Mérsékelt árak. Felvétel naponta d. u. 4—6-ig.

Két jó házból való fiu
tanoncznak
felvétetik.

Bővebbet a „éka”-Bboltban (Irgalmasok-u.)

Teljesen **higany és ólommentes**
ártalmatlan készítmény

„Hajnal créme”

elismert **biztos hatású kéz és arc-szépítő szer** eltávolít minden bőrtisztátalanságot. Az arc bört bársonypuhává teszi és az arc szép, üde és ifju szint nyer.

1 tégely „Hajnal-créme” 1 kor.

Kapható:

Krebsz Ödön

drogueria és illatszer üzletében
PÉCS, Irgalmas-utca 10. sz.

Ki volna hajlandó
ZONGORÁT (rövid)

vagy esetleg

PIANINOT

jutányos árért eladni?

Bővebbet a kiadóhivatalban.

8154. sz.

Tkv. 1901.

Árverési hirdetmény.

A pécsi királyi törvényszék, mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy özv. Steiner Ádámné szül. Metzling Fajner Katalin m.-peterdi lakos végrehajtató kérvénye folytán a végrehajtási árverés, nevezetnek Schlegel György és neje szül. Erdorf Éva pécsi lakos végrehajtást szenvedők elleni 200 kor. tőke s jár. ugy csatlakozás folytán Tiszolberger József kassai lakos 100 kor. tőke és járulékaiból álló követelésének kielégítése végett az 1881: 60. t.-cz. 144. §. alapján s a 146. §. értelmében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járás-bíróság területén levő a m.-peterdi 331. sz. betétben 1. sor. 463. 1/a hrsz. ingatlanra 17 korona 20 fillér becsárban, mint kikiáltási árban elrendeltetvén, az árverés foganatosítására határnapul 1901. évi október hó 29. napjának d. e. 8 órája Magyar-Peterd község házában kitűzetett, a mikor is a nyilvánosan megtartandó árverésen a fent elsorolt ingatlanok a legtöbbet ígérőnek kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, készpénzben, vagy az 1881. 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított óvadékképesnek nyilvánított értékpapirokban a kiküldött kezeihez letenni, vagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénzének a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécssett, a kir. törvényszék, mint telek-könyvi hatóságnál, 1901. évi június hó 3-ik napján.

Kerese

kir. törvénzéki bíró.

237/1901.

végrh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsváradi kir. járásbíróság 1901. évi V. II. 57/1. számú végzése következtében Gállos Ede pécsváradi ügyvéd által képviselt Gradwohl Kilián rácmecskei lakos javára Szita Sándorné szül. Vicze Teréz rácmecskei lakos ellen 1000 kor. s jár. erejéig 1901. évi május hó 3-án foganatosított biztosítási végrehajtás útján lefoglalt és 4905 koronára becsült következő ingóságokból, a nem igényelt, s 905 koronára becsült szoba butor, ágyi ruha, házi berendezés, varrógép és más házi ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsváradi kir. járás-bíróság 1901. évi V. II. 57/3. számú végzése folytán 1000 kor. tőkekövetelés és ennek 1899. évi január hó 7. napjától járó 7% kamatai, és eddig összesen 111 kor. 8 fillérben bíróság már megállapított költségek erejéig Rácmecske községben az alpörösök lakásán leendő eszközésére 1901. évi augusztus hó 3. napjának délelőtti 8 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, becsáron alul is el fognak adatni.

A mennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Pécsvárad, 1901. évi július hó 22. napján.

Kovácsy Gyula,

kir. bírósági végrehajtó.